

Morten Pape
Guds bedste børn
448 sider
Politikens Forlag

Vanvittig godt skrevet. Morten Pape har en evne til at skrive, som var vi de første og de sidste og de eneste, han vil fortælle noget.

Bogen handler om den 17-årige Simon, der er vokset op på Amager i et miljø af druk, stoffer, vold, afstumpethed og misforståede krav om broderskab.

Han er flyttet til Sydsjælland for at begynde på en frisk efter et fængselsophold. Har dog svært ved at glemme fortiden, der får liv konstant og næret af, at han ikke kan glemme et mord på en avisdreng - en hændelse der iøvrigt er inspireret af et tilsvarende mord i virkeligheden.

Fortiden var barsk, opvæksten var ufatteligt umenneskelig, og nu iscenesættes barndommens trængsler igen med nye skuespillere, så at sige, nye kulisser og en Simon, der på en eller anden måde fortæller os, at man aldrig kan blive fri af sin fortid.

Vi kommer ind i et miljø, der er de fleste fjernt, men som giver læseren en forståelse af, hvorfor verden visse steder ser ud, som den ser ud idag. Barsk, rå, brutal, morderisk, hadsk, alle de grimme ting der kan være umulige at undslippe, når det er en del af ens DNA. Også selv om man har en dejlig kæreste og to børn at passe på, ja så udvikler der sig et drama af den anden verden, og måske netop fordi hovedpersonen kommer tæt på at finde lykken i sin egen familie, ja så kan han ikke bære at finde lykken.

En højst læseværdig bog, hvor du stryger gennem siderne, der er spækket med rigtig, godt, dansk sprog og en mesterlig handling.

Morten Papes nye bog er hans 2. roman. Hvor man taler om den svære toer ovenpå debutromanen, i dette tilfælde **Planen**, er her tale om en bog, der er mere end værdig som efterfølger.